

Sunday Service (01 November 2026)

Glory to God; Father, Son and Holy Spirit:
as in the beginning, so now, and for ever. Amen.

Creator God,
you have filled the world with beauty:
open our eyes to behold your gracious hand in all your works,
that, rejoicing in your whole creation,
we may learn to serve you with gladness,
for the sake of him through whom all things were made,
who lives and reigns with you and the Holy Spirit,
one God, now and for ever. **Amen.**

Joshua 3:11-17

See, the ark of the covenant of the Lord of all the earth will go into the Jordan ahead of you. Now then, choose twelve men from the tribes of Israel, one from each tribe. And as soon as the priests who carry the ark of the LORD, the Lord of all the earth, set foot in the Jordan, its waters flowing downstream will be cut off and stand up in a heap.” So when the people broke camp to cross the Jordan, the priests carrying the ark of the covenant went ahead of them. Now the Jordan is at flood stage all during harvest. Yet as soon as the priests who carried the ark reached the Jordan and their feet touched the water’s edge, the water from upstream stopped flowing. It piled up in a heap a great distance away, at a town called Adam in the vicinity of Zarethan, while the water flowing down to the Sea of the Arabah (that is, the Dead Sea) was completely cut off. So the people crossed over opposite Jericho. The priests who carried the ark of the covenant of the LORD stopped in the middle of the Jordan and stood on dry ground, while all Israel passed by until the whole nation had completed the crossing on dry ground.

The story in Joshua 3 tells us about a pivotal moment in the life of God's people. After years of wandering in the wilderness, the Israelites stand on the edge of the Promised Land. But one obstacle remains: the Jordan River, which is at flood stage. It seems impossible. Yet God commands them to move forward in faith. The priests, carrying the Ark of the Covenant, step into the water, and at that very moment, the river stops flowing. The people cross on dry ground, just as their parents once did at the Red Sea.

This crossing of the Jordan symbolizes more than just moving from one place to another. It represents a deep spiritual truth: that we must often take a step of faith before we see the miracle. Just like the Israelites, we are often called to move forward while the river is still rushing. God does not always part the waters ahead of time; sometimes He waits until our feet touch the edge. It is a powerful lesson in trust, God moves when we move in faith.

For many of us, the Jordan River takes different forms. It may be fear, doubt, loss, uncertainty, or a difficult decision. We know what God has promised, but getting there requires us to face something overwhelming. Seafarers know this reality well. The sea itself can be like the Jordan, wide, deep, and dangerous. And yet, just as He did then, God goes before us. His presence, symbolized by the Ark, leads the way. He invites us to follow, trusting that He will make a way even when we cannot see it yet.

The moment the priests obeyed and stepped into the river, God acted. That’s the heart of this passage. Faith is not just believing; it is acting based on that belief. The miracle did not happen before they moved. It happened when they moved. This is how God often

works. He asks us to trust Him enough to take the first step, even when the ground seems uncertain. And in that act of obedience, He reveals His power.

God's people walked through the river on dry ground, not in fear, but in faith. What seemed like a barrier became a testimony of God's faithfulness. That same promise holds true for us today. Whether we're facing personal struggles, separation from loved ones, or storms at sea, we are not alone. The God who parted the Jordan is the same God who walks with us now. He does not remove every obstacle, but He does lead us through them.

Let us be people who step forward in faith. Let us trust that when God says "go," He also makes a way. The journey may not be easy, but it leads to something beautiful, God's promises fulfilled. When we step into the unknown with God before us, the river cannot stop us. The same God who led Israel into the Promised Land leads us today into new life, hope, and purpose. So take the step. The water will part.

**I believe in God, the Father almighty,
creator of heaven and earth.**

**I believe in Jesus Christ, God's only Son, our Lord,
who was conceived by the Holy Spirit, born of the virgin Mary,
suffered under Pontius Pilate, was crucified, died, and was buried;
he descended to the dead.
on the third day he rose from the dead; he ascended into heaven,
and is seated at the right hand of the Father;
from there he will come to judge the living and the dead.**

**I believe in the Holy Spirit, the holy catholic Church, the communion of saints,
the forgiveness of sins, the resurrection of the body,
and the life everlasting. Amen.**

(Seafarer's Prayer)

Gracious and faithful God, thank You for going before us, just as You went before Your people at the Jordan. Help us to trust You even when the path ahead feels uncertain. Strengthen every seafarer today, give courage to take steps of faith and calm every fear that rises like a flood. Watch over our vessels and keep us safe. Bless our families and children waiting at home with peace, patience, and protection. May our lives reflect Your presence, and may we always walk in Your promises. Remind us that with You, no barrier is too great, and no waters too deep. Lead us through, O Lord. In Jesus' name, we pray. **Amen.**

**Our Father in heaven,
hallowed be your name,
your kingdom come,
your will be done, on earth as in heaven.**

Give us today our daily bread.

Forgive us our sins as we forgive those who sin against us.

Save us from the time of trial and deliver us from evil.

**For the kingdom, the power, and the glory are yours
now and for ever. Amen.**

The Grace of the Lord Jesus Christ, and the love of God, and the fellowship of the Holy Spirit, be with us all evermore. **Amen.**

Tagalog Sunday Service (1 November 2026)

Luwalhati sa Diyos, Ama, Anak, at Banal na Espiritu:
Noon, ngayon, at magpakailanman. Amen.

Diyos na Lumikha, pinuno mo ang mundo ng kagandahan: buksan mo ang aming mga mata upang masdan ang iyong mapagpalang kamay sa lahat ng iyong mga gawa, upang, sa kagalakan sa iyong buong nilikha, matuto kaming maglingkod sa iyo nang may kagalakan, alang-alang sa Kanya na sa pamamagitan Niya ay nilikha ang lahat ng bagay, na nabubuhay at naghahari kasama mo at ng Espiritu Santo, iisang Diyos, ngayon at magpakailanman.
Amen.

Joshua 3:11-17

- 11. Narito, ang kaban ng tipan ng Panginoon ng buong lupa ay nagpapauna sa inyo sa Jordan.*
- 12. Ngayon nga ay kumuha kayo ng labing dalawang lalake sa mga lipi ni Israel, na isang lalake sa bawa't lipi.*
- 13. At mangyayari, na pagka ang mga talampakan ng mga paa ng mga saserdote na nagdadala ng kaban ng Panginoon, ng Panginoon ng buong lupa, ay titigil sa tubig ng Jordan, na ang tubig ng Jordan ay mahahawi, sa makatuwid baga'y ang tubig na bumababang mula sa itaas; at magiisang bunton.*
- 14. At nangyari nang umalis ang bayan sa kanilang mga tolda, upang tumawid sa Jordan, ay nasa unahan ng bayan ang mga saserdote na nagdadala ng kaban ng tipan;*
- 15. At nang dumating sa Jordan ang mga may dala ng kaban, at ang mga paa ng mga saserdote na nagdadala ng kaban ay nabasa sa gilid ng tubig, (sapagka't inaapawan ng Jordan ang lahat niyang pangpang sa buong panahon ng pagaani,)*
- 16. Na ang tubig na bumababang mula sa itaas ay tumigil, at nagisang bunton na malayo sa kanila, sa Adam, na bayang nasa tabi ng Sarethan: at yaong nagsisibaba sa dagat ng Araba, na Dagat na Alat ay lubos na nahawi: at ang bayan ay tumawid sa tapat ng Jerico.*
- 17. At ang mga saserdote na nagdadala ng kaban ng tipan ng Panginoon ay tumayong panatag sa tuyong lupa sa gitna ng Jordan; at ang buong Israel ay dumaan sa tuyong lupa, hanggang sa nakatawid na lubos sa Jordan ang buong bansa.*

Ang kuwento sa Josue 3 ay nagsasabi sa atin ng isang mahalagang sandali sa buhay ng bayan ng Diyos. Pagkatapos ng maraming taon ng paggala sa ilang, ang mga Israelita ay nakatayo sa gilid ng Lupang Pangako. Ngunit isang balakid ang natitira: ang Ilog Jordan, na nasa yugto ng pagbaha. Tila imposible ito. Gayunpaman, inutusan sila ng Diyos na sumulong nang may pananampalataya. Ang mga pari, dala ang Kaban ng Tipan, ay lumusong sa tubig, at sa sandaling iyon, tumigil ang pag-agos ng ilog. Ang mga tao ay tumawid sa tuyong lupa, tulad ng ginawa ng kanilang mga magulang noon sa Dagat na Pula.

Ang pagtawid na ito sa Jordan ay sumisimbolo ng higit pa sa paglipat mula sa isang lugar patungo sa isa pa. Ito ay kumakatawan sa isang malalim na espirituwal na katotohanan: na madalas tayong dapat humakbang nang may pananampalataya bago natin makita ang himala. Tulad ng mga Israelita, madalas tayong tinatawag na sumulong

habang ang ilog ay patuloy pa ring umaagos. Hindi laging hinahati ng Diyos ang tubig nang maaga; kung minsan ay hinihintay Niya hanggang sa madikit ang ating mga paa sa gilid. Ito ay isang makapangyarihang aral sa pagtitiwala, ang Diyos ay kumikilos kapag tayo ay kumikilos nang may pananampalataya.

Para sa marami sa atin, ang Ilog Jordan ay may iba't ibang anyo. Maaaring ito ay takot, pagdududa, pagkawala, kawalan ng katiyakan, o isang mahirap na desisyon. Alam natin ang ipinangako ng Diyos, ngunit ang pagpunta roon ay nangangailangan sa atin na harapin ang isang bagay na nakakapangilabot. Alam na alam ng mga mandaragat ang katotohanang ito. Ang dagat mismo ay maaaring maging katulad ng Jordan – malawak, malalim, at mapanganib. Gayunpaman, tulad ng ginawa Niya noon, ang Diyos ay nauuna sa atin. Ang Kanyang presensya, na sinisimbolo ng Kaban, ang nangunguna sa daan. Inaanyayahan Niya tayong sumunod, nagtitiwala na gagawa Siya ng daan kahit na hindi pa natin ito nakikita.

Sa sandaling sumunod ang mga pari at tumungo sa ilog, kumilos ang Diyos. Iyan ang puso ng siping ito. Ang pananampalataya ay hindi lamang paniniwala; ito ay pagkilos batay sa paniniwalang iyon. Ang himala ay hindi nangyari bago sila gumalaw. Nangyari ito noong gumalaw sila. Ganito madalas kumilos ang Diyos. Hinihiling Niya sa atin na magtiwala sa Kanya nang sapat upang gawin ang unang hakbang, kahit na tila hindi tiyak ang kalagayan. At sa gawaing iyon ng pagsunod, ipinapakita Niya ang Kanyang kapangyarihan.

Ang bayan ng Diyos ay naglakad sa ilog sa tuyong lupa, hindi sa takot, kundi sa pananampalataya. Ang tila isang hadlang ay naging patotoo ng katapatan ng Diyos. Ang pangakong iyan ay totoo rin para sa atin ngayon. Nahaharap man tayo sa mga personal na pakikibaka, pagkawalay sa mga mahal sa buhay, o mga bagyo sa dagat, hindi tayo nag-iisa. Ang Diyos na humawi ng Jordan ay siya ring Diyos na sumasaatin ngayon. Hindi Niya inaalís ang lahat ng balakid, ngunit ginagabayan Niya tayo sa mga ito.

Maging mga taong sumusulong tayo nang may pananampalataya. Magtiwala tayo na kapag sinabi ng Diyos na "humayo," Siya rin ang gumagawa ng daan. Maaaring hindi madali ang paglalakbay, ngunit ito ay humahantong sa isang bagay na maganda, ang mga pangako ng Diyos na natupad. Kapag tayo ay humakbang sa hindi alam kasama ang Diyos sa ating harapan, hindi tayo mapipigilan ng ilog. Ang Diyos na nanguna sa Israel patungo sa Lupang Pangako ang Siya ring nangunguna sa atin ngayon patungo sa bagong buhay, pag-asa, at layunin. Kaya't humakbang tayo. Ang tubig ay hahatiin.

**Sumasampalataya ako sa Diyos, Amang makapangyarihan sa lahat,
lumikha ng langit at lupa.**

Sumasampalataya ako kay Hesukristo, ang bugtong na Anak ng Diyos, ating Panginoon,

**na ipinaglihi sa pamamagitan ng Espiritu Santo, ipinanganak ng
birheng Maria, nagdusa sa ilalim ni Poncio Pilato, ipinako sa krus,
namatay, at inilibing; bumaba siya sa patay.**

**sa ikatlong araw ay nabuhay siya mula sa mga patay; umakyat siya sa langit,
at nakaupo sa kanan ng Ama; mula roon ay darating siya upang
hatulan ang mga buhay at ang mga patay.**

Sumasampalataya ako sa Espiritu Santo, sa banal na Simbahang Katoliko, sa pakikipag-isa ng mga banal, sa kapatawaran ng mga kasalanan, sa muling pagkabuhay ng katawan, at sa buhay na walang hanggan. Amen.

(Panalangin ng Marino)

Mapagbiyaya at tapat na Diyos, salamat sa pag-una Mo sa amin, tulad ng pag-una Mo sa Iyong bayan sa Jordan. Tulungan Mo kaming magtiwala sa Iyo kahit na ang landas sa hinaharap ay tila walang katiyakan. Palakasin Mo ang bawat mandaragat ngayon, bigyan Mo ng lakas ng loob na humakbang nang may pananampalataya at pakalmahin ang bawat takot na tumataas na parang baha. Bantayan Mo ang aming mga barko at panatilihin kaming ligtas. Pagpalain Mo ang aming mga pamilya at mga anak na naghihintay sa aming tahanan nang may kapayapaan, pagtitiis, at proteksyon. Nawa'y maipakita sa aming buhay ang Iyong presensya, at nawa'y palagi kaming lumakad sa Iyong mga pangako. Ipaalala Mo sa amin na sa piling Mo, walang hadlang na napakalaki, at walang tubig na napakalalim. Patnubayan Mo kami, O Panginoon. Sa pangalan ni Hesus, aming dalangin. **Amen**

**Ama namin, na nasa langit,
sambahin nawa ang pangalan Mo.
Dumating nawa ang kaharian Mo.
Masunod nawa ang kalooban Mo, dito sa lupa gaya sa langit.**

**Bigyan Mo kami ngayon ng aming kakanin sa araw-araw.
Patawarin Mo kami sa aming mga kasalanan,
gaya ng pagpapatawad namin sa mga nagkakasala sa amin. At huwag Mo kaming ipahintulot sa tukso, kundi iligtas Mo kami sa kasamaan.**

**Sapagkat sa Iyo ang kaharian, ang kapangyarihan, at ang kaluwalhatian,
magpakailanman. Amen.**

Ang biyaya ng Panginoong Jesu-Cristo, ang pag-ibig ng Diyos, at ang pakikipagkaisa ng Espiritu Santo ay sumaatin nawa lahat magpakailanman. **Amen.**